

Ψευδαισθήσεις: Ιστορίες και αλήθειες

27 Μαρτίου 2019, Από: [Καστανάρα Μαρία](#)

Πηγή: Επίσημο Δελτίο Τύπου

Εκείνη τη στιγμή του απολογισμού, όταν από την πραγματικότητα της ζωής περνάς σε εκείνη του θανάτου, κάτω από αυτό το κατώφλι, αναζητάς και περισσότερο την αλήθεια σου. Ποιος ήσουν, τι ένιωσες, τι βρήκες και τι έκανες. Εκείνη τη στιγμή θέλεις, γυμνός από ψέμματα, απαλλαγμένος από καλούπια, να απελευθερωθείς και να περπατήσεις αληθινός και ανακουφισμένος στη νέα άγνωστη

διάσταση που σε καλεί. Γυρίζεις, λοιπόν, το βλέμμα, στην ζωή που διάβηκες, στους δρόμους που επέλεξες να πορευτείς, και κοιτάς κατάματα το ποιος πραγματικά ήσουν.

Από αυτό το σημείο ξεκινούν οι **“Ψευδαισθήσεις”** του **Ιβάν Βιριπάγεφ**, ένα έργο που ο σύγχρονος, ταλαντούχος και βραβευμένος θεατρικός συγγραφέας, σκηνοθέτης, κινηματογραφιστής και ηθοποιός, έγραψε το 2011 ως παραγγελία του θεάτρου του Χέμνιτς στη Γερμανία.

Ο Ντένι είναι ένας άντρας 82 ετών, που λίγη ώρα προτού η ψυχή του εγκαταλείψει το νεκροκρέβατό του, αποφασίζει να μιλήσει στη σύζυγό του, Σάντρα, για όλα όσα ένωσε για εκείνη, για όλα όσα περάσανε μαζί στον 50χρονο έγγαμο βίο τους. Ένας ποιητικός εξομολογητικός μονόλογος, γεμάτος λόγια ευγνωμοσύνης, τρυφερότητας και αγάπης που σε συγκινεί βαθιά, απλώνεται κάτω από την αποφθεγματική ετυμηγορία του Ντένι, πως *“η αληθινή αγάπη είναι αμοιβαία”*. Μάλιστα, η σύλληψη αυτή δεν είναι δική του, αλλά ανήκει στην ίδια την Σάντρα, η οποία, χρόνια πριν, λέει ο Ντένι, του το είχε δηλώσει δίχως εκείνος τότε να το κατανοήσει. Είναι, όμως, έτσι; Διότι η Σάντρα, στο δικό της νεκροκρέβατο, ένα χρόνο αργότερα, θα καλέσει τον Άλμπερτ, τον καλύτερο φίλο του Ντένι, για να του ομολογήσει πως όλα αυτά τα χρόνια, τον αγαπούσε από *“μακριά”*, διακριτικά και ανιδιοτελώς, και πως ο γάμος της με τον Ντένι έγινε απλώς για να είναι κοντά του. *“Η αληθινή αγάπη”*, λέει η Σάντρα, *“δεν είναι η αμοιβαία, είναι αυτή που δίνει χωρίς να ζητά τίποτα”*. Και έτσι ξετυλίγεται το κουβάρι της ιστορίας 2 ζευγαριών, του Ντένι και της Σάντρας, του Άλμπερτ και της Μάργκαρετ, που σε αυτή την κρίσιμη ηλικία, λίγο πριν αποχαιρετήσουν για πάντα τη ζωή, προσπαθούν να την κοιτάξουν, και ταυτόχρονα

να κοιτάζουν τον “άλλο”, με απόλυτη ειλικρίνεια. Ταυτίζεται, όμως η ειλικρίνεια με την αλήθεια; Ο Βιριπάγεφ στήνει ένα φιλοσοφικό έργο ερωτημάτων που ακροβατεί πάνω στις λεπτές ισορροπίες των απαντήσεων που αποτελούν προσωπική υπόθεση. Οι ψευδαισθήσεις έρχονται σαν πέπλα που καλύπτουν την αλήθεια με χορευτικές κινήσεις, πότε την αποκαλύπτουν και πότε την πλανούν και την παρασέρνουν σε επικινδύνους δρόμους. Με όχημα το αφηγηματικό θέατρο, το έργο δεν αποζητά την ταύτιση, αλλά μια ενεργητική κατάσταση του θεατή, ο οποίος καλείται να συνδέσει και να συναρμολογήσει τις χρονικά άναρχες αφηγήσεις των 4 ηθοποιών που μας επικοινωνούν τις ιστορίες των ζευγαριών. Ο Παρασκευόπουλος μοιάζει να ακολουθεί το κάλεσμα του Βιριπάγεφ όπως το είχε θέσει στην πρόσκλησή του στην παράσταση του έργου στο Stary Theatre στη Κρακοβία: *” Μαζί με τους ηθοποιούς, σας προσκαλούμε με χαρά στην- δεν θα μπορούσα να την αποκαλέσω περφόρμανς- γιατί θα μοιάζει περισσότερο με συνάντηση [...] Σας προσκαλούμε, λοιπόν, στην συνάντησή μας όπου κατά την διάρκειά της θα σας πούμε τις ιστορίες δύο παντρεμένων ζευγαριών [...]*. Στο Θέατρο T, τα καθίσματα είναι έτσι βαλμένα, ώστε να θυμίζουν μια συνάντηση, μια συνάθροιση ανθρώπων, που θα μπορούσε να θυμίζει και μια συνάντηση ψυχοδράματος. Οι ηθοποιοί, Μαγδαληνή Μπεκρή, Μαρία Χριστοφίδου, Γιάννης Παρασκευόπουλος, Πάνος Δεληνικόπουλος, κάθονται ανάμεσα στους θεατές- ακροατές και, κατά κύριο λόγο, αφηγούνται τις ιστορίες, κάποιες στιγμές σηκώνονται και δραματοποιούν την αφηγούμενη ιστορία, αλλά με την απαιτούμενη αποστασιοποίηση, αποβάλλοντας τις “ψευδαισθήσεις” του παραδοσιακού θεάτρου, αφήνοντας όλη τη δουλειά στους θεατές. Εκείνοι

εικονοποιούν, φαντάζονται, κρίνουν και συρραφούν τη ζωή των χαρακτήρων. Οι ήρωες, παρόλο που είναι κατακερματισμένοι, αποτελούν ο καθένας μια οντότητα, και εσύ σαν θεατής προσπαθείς να ενοποιήσεις τα κομμάτια τους σε ένα κυνήγι λέξεων, πράξεων, γεγονότων, όπου, όπως αποκαλύπτεται, τίποτα δεν είναι στερεό.

Ο Παρασκευόπουλος, ο Δεληνικόπουλος, η Μπεκρή και η Χριστοφίδου, διαχειρίστηκαν το κείμενό τους προσθέτοντας κάτι από την προσωπική τους αύρα και η αφήγηση αποκτούσε χιούμορ, σαρκασμό, ειρωνεία, βάθος, ελαφρότητα, ανάλογα με εκείνον που ξεκινούσε την ιστορία. Χωρίς σκηνικά, παρά μόνο ένα τραπέζι μακρόστενο στο κέντρο της αίθουσας, με 4 διαφορετικά ποτήρια νερού, τα οποία χρησιμοποιούν στο “διάλειμμα” τους οι αφηγητές, επιβεβαιώνεται πως δεν πρόκειται ούτε για ένα συμβατικό έργο αλλά ούτε και για μια συμβατική παράσταση που υπακούει στους νόμους της αναπαράστασης και της θεατρικότητας. Τα ονόματα και οι ηλικίες των χαρακτήρων θα γραφτούν μόνο με κιμωλία στους τοίχους, καθώς και μια *“μακριά κοραλί γραμμή πέρα στον ορίζοντα”*, που είδε η Σάντρα, *“έτσι όπως κάνανε τον περίπατό τους”*. Οι φωτισμοί του Κώστα Σιδηρόπουλου έπαιζαν και εκείνοι με το παιχνίδι αφήγηση-αναπαράσταση, και ατμοσφαιρική ήταν η μουσική του Μάνου Μυλωνάκη. Φεύγοντας από την παράσταση, προσπαθείς να ισορροπήσεις ανάμεσα στα οριζόντια που είδες και ένιωσε και στα κάθετα που άκουσες και σκέφτηκες, αναλογιζόμενος και εσύ τις δικές σου ψευδαισθήσεις.